

DET HANDLER OM AT DELE UD

MØD CHARLOTTE DAGNÆS-HANSEN, ORGANIST OG KORLEDER I PRÆSTØ OG SKIBINGE

Septembers himmel er så blå, da jeg svinger ind på en idyllisk lille grusvej midt i Næstved. Og lydt høres om ikke lærken slå, så i hvert fald toner fra det, der skal vise sig at være et flygel i stuen hos Charlotte Dagnæs-Hansen, der smilende byder velkommen og serverer frokost og gerne vil fortælle om at være organist og korleder i Præstø og Skibinge.

For det er en god historie: om at tænke nyt og anderledes, om at få menighedsrådet med på idéerne og om et overraskende opkald fra den lokale skoleleder.

Da Charlotte Dagnæs-Hansen blev ansat i Præstø og Skibinge for tretten år siden, kom hun fra et forstadssogn med børnekor, fem professionelle kirkesangere og en aktiv og

velsyngende menighed. Så det var lidt noget andet, som hun udtrykker det. I Præstø og Skibinge sang menigheden måske ikke helt så meget med, der var tyve børn, der sang i kor, men kun én kirkesanger – der egentlig ikke var der, fordi stillingen var vakant.

Menighedsrådet var dog indstillet på at give sangen og musikken et løft og som Charlotte Dagnæs-Hansen udtrykker det, "har de tænkt med fra starten af". Den ene stilling blev til to halve, hvoraf den ene endda spillede trompet, og så var der pludselig mulighed for at det hele blev lidt mere festligt – også på højhelligdagene. Der blev dannet et menighedskor af voksne, og børnekorarbejdet blev udviklet blandt andet med inspiration fra Pia Boysen og Margrethe Enevold, så de mindste begyndte allerede i 0. klasse: "Så får man lært dem alle de gode ting, inden de bliver for store. Jeg synes, at de spiser af hånden, når de er små".

Et nyt forsøg

Af storekoret udsporang efter det, Charlotte Dagnæs-Hansen kalder et 'celledelingsprincip', først det ene og siden det andet ungdomskor, så det ikke længere er sådan, at man bare holder op til kor efter 7. klasse. I dag er der fire kor fra 0. klasse til 3.g. med i alt 90 børn og unge. Og netop gymnasiepigerne er omdrejningspunkt i et nyt forsøg:

"Korene har altid fået betaling for medvirken ved gudstjenester – også inden jeg kom til. Så da den ældste kirkesanger gik af som fast gudstjenestesanger søgte jeg menighedsrådet om i en periode på to år at lade hans gudstjenesteløn gå til gymnasiepigerne i ungdomskoret i stedet for. Og det gik de med til, så vi nu har en ordning, hvor ungdomskoret synger to-tre gange om måneden i stedet for kirkesangeren, og når de er på, tager de sig også af at bede ind- og udgangsbøn og andre kirkesangerfunktioner."

"Man kan spørge sig selv, om de bare gør det for pengenes skyld, for de får også løn for korprøven. Men jeg synes faktisk, at det er et godt mik. Det har jeg talt med dem om. De har et job, hvor de også lærer noget og får lov til at udvikle

Foto: Ann Duroj

Charlotte Dagnæs-Hansen

- Organist i Præstø og Skibinge Kirker siden 2001
- Kursus i Børnekor på Børnekorakademiet hos Margrethe Enevold og Pia Boysen, 2012-2013
- Organist i Risbjerg Kirke 1985-2001
- Musikpædagogisk eksamen fra Musikkonservatoriet i København 1987
- Kirkemusikalsk Diplomeksamen fra Vestjysk Musikkonservatorium 1985

Bedstemor følger alle børnene til kor
– bemærk skiltet!
Privatfoto

sig. De lærer at turde stå frem, og når vi kører imellem kirkerne om søndagen, så kommenterer de teksten og kan for eksempel undre sig over en lignelse eller at Jesus handler på en måde, de synes er underlig. Og ikke mindst så lærer de jo alle salmerne! ”

Mere arbejde – men meget sjovere!

I dag har Charlotte Dagnæs-Hansen en kirkesanger, der er på lidt mere end halvtid, det frivillige menighedskor og så fire børne- og ungdomskor, og hun laver en tremåneders plan for deres medvirken ved gudstjenester. Regnskabet? Det laver hun også: ” Det er et stort arbejde hver måned at lave regnskab for lønnen for både små og store sangere, men jeg har øvet mig i mange år på at få det administrative begrænset, så jeg lader det ikke fylde for meget. ”

”Der er sikkert mange, der vil sige, at livet er besværligt for mig. Da jeg havde to sangere, skulle jeg ikke forholde mig til mere, de fordelte selv tjenesterne imellem sig. Og nu er det altså mig, der skal sørge for, at der kommer nogen og synger. Det giver selvfølgelig mere arbejde, men det er meget sjovere”, understreger Charlotte Dagnæs-Hansen. ”Det giver flere bolde at spille med og mange flere farver på paletten – i stedet for at det er de samme,

der kommer og synger hver søndag. Det handler om at dele ud, så får man det trefoldigt igen. ”

Nu er dørene åbne

Det er ikke alting, der lykkes. Da Charlotte Dagnæs-Hansen for et par år siden sendte invitation ud til de lokale børnehaver med et ’De små synger’-arrangement, kom der ikke et eneste svar. ”Det var nedslående, men de var åbenbart ikke interesserede”. Og da det blev tid til at tage kontakt til Præstø skole for at høre, hvordan det ville komme til at se ud med børnenes skemaer efter folkeskolereformen, om de overhovedet ville kunne komme til korprøve om eftermiddagen, var hun med egne ord ”enormt nervøs”.

”Jeg har været organist i de religionsforskrækkede 1980’ere og 1990’ere, og jeg havde forberedt mig til tænderne med alt om, hvor vigtigt det var for børnene at synge – hele læringsperspektivet. Jeg tænkte, at nu var det hele slut, og jeg havde arsenal til fem krige”. Hun slår en høj latter op. For det kom til at gå helt anderledes.

”Skolelederen, Helle Justesen, indledte med at sige: ”Godt, du kom – jeg vil også gerne snakke med dig” – og så fortsatte hun med at sige, vi egentlig ikke behøvede holde et møde, for hun havde i sinde at tage korprøverne i betragtning, når det nye skema skulle lægges. Siden har skolen sendt rekla-

me ud til alle forældrene – og i sidste uge kom musiklæreren på besøg til en korprøve. Han havde hørt børnene syng af karsken bælg, og så fik han en kopi med tilbage af de sange, vi synger”.

Et hold bedsteforældre skiftes til at følge de mindste fra skolen og op til kirken. Og også på en nystartet privatskole i byen har der været opbakning. Her blev Charlotte Dagnæs-Hansen inviteret til at fortælle om korene ved morgensangen. Så det går godt. Kan man drømme om mere?

”Det kunne være en drøm, hvis endnu flere børn fik et forhold til sang – også i skolen. At skolerne fik øje på, hvor meget fællessang giver børn på så mange planer. Nu er dørene åbne, og så er det selvfølgelig med at bruge dem.”

”I forhold til kirken er det min kæphest, at kirken skal være bygget af levende stene – det er det, jeg arbejder for hele tiden. Mine kræfter skal ikke først og fremmest bruges på administration, men på at få børn og voksne til at synge, så de oplever, at de er en del af menigheden i Præstø og Skibinge. For det er ikke min kirke – eller præstens eller menighedsrådets kirke – det er menighedens kirke”, afslutter Charlotte Dagnæs-Hansen, inden hun i en vældig fart giver sig til at samle æbler sammen til mig på græsplænen bag huset. Filippa. Lige til at tage med hjem.

Charlotte med de mindste sangere. Foto: Birthe Taanning Nystrøm